

weg. Wat betreft beheersing van het métier, en dan vooral de fa-belachtige techniek, is maar een select gezelschap zijn gelijke. Ook door de inzet en de sensibeleit waarmee hij schilderde (en daar gaat het in dit vak uiteindelijk toch om), de visie en de humor, is een vergelijking op zijn plaats met generatie- en tijdgenoten als Marius Bauer (1867), Carel Willink (1900), Pyke Koch (1901), Jan Sluiflers (1881), Sierk Schröder (1903), Dick Ket (1902), Gerard Röling (1904) e.a. - voor ieder van de genoemden wat betreft hun specifieke kwaliteiten, want anders zou dit wel een merkwaardig gezelschap zijn!

Wat deze schilders bezig hield, hun 'handelsmerken' zozegd, treft men ook bij Karel van Veen aan, maar dan altijd anders, op de eigen wijze, authentiek. Waaraan dan nog een grote veelzijdigheid wordt toegevoegd. Hiermee wil overigens niet gezegd zijn, dat er bij Van Veen een synthese tot stand kwam van wat 'conventionele' schilders van na de eeuwwisseling bezig hield - gezien de zwaar onderschatte rijkdommen in de kelders zou dat ook ondenkbaar zijn. Dat begrip 'conventioneel' kan in dit verband overigens beter vandaag dan morgen uit het vocabulaire worden geschrapt, want het is niet meer dan een verloren stelling die het heden soms tegen het, meestal nabije, verleden opwerpt.

Als straks, en dat lijkt me onvermijdelijk, het complete oeuvre van Karel van Veen (en dan graag ook met de poppen en beeldjes erbij) naar waarde wordt geschat, zal men het aanvankelijk wellicht nog wat 'zoet' vinden. Maar dat is een argument waar de tijd geen boodschap aan heeft. En vervolgens zal er een kleine meester opstaan.

Het is niet zo gemakkelijk om literatuur over Karel van Veen te vinden voor een stukje als dit. Hij zocht de publiciteit niet, want dat was niet nodig. Hij was een natuurtalent en schilderde vanaf zijn veertiende jaar. Daarna heeft hem weinig anders beziggehouden. Privélessen van Franz Melchers. Academie van Beeldende Kunsten in Rotterdam 1917-1921. Het tekenen van naakt op een vrije academie in Parijs en een verblijf in Avignon.

In november 1921 huwelijk met Helena Maria Praat. Van Veen vestigde zich vervolgens in het serene Veere (lees Nescio!), zoon Robert werd geboren, en het echtpaar en de jonge zoon woonden geruime tijd in - men kan het zich minder wensen - de kasba van Algiers en vervolgens in het Italiaanse Perugia. Materieel verkeerde de schilder in de gelukkige omstandigheid dat hij zich onbekommerd aan zijn kunst kon wijden. Opgemerkt zij dat Karel van